

Der fór i dette Øjeblik uvilkaarligt et lille Kuldepust hen over hans Hjærte, . . . hun løb ikke kønt. Men da de naaede hinanden, og da han holdt hende i sine Arme, blev han næsten vred paa sig selv fordi han overhovedet havde lagt Mærke dertil, og trykkede et Kys paa hendes varme, friske Kind. Hun var efterhaanden bleven temmelig fortrolig med deres Forhold men blev dog endnu rød, hver Gang han kyssede hende; og ligesom for at skjule sin Forlegenhed gav hun sig straks og ivrigt til at fortælle om alt, hvad der var sket i Hjemmet, siden de den foregaaende Aften saas, — om en So, der havde faret, om en Ko, der om Natten havde revet sig løs i Stalden, og om Fløden, der ved Kærningen ikke havde villet give Smør. Emanuels Optagethed af Marken og Stalden havde genvakt hendes egen Interesse for alle disse dagligdags Ting, havde ligesom forædlet dem og i det hele fornyet Hjemmet for hende.

Han havde imidlertid stukket sin Haand ind under hendes Arm, og i langsom, fortrolig Gang fulgtes de ned imod Gaarden.

Her stod Else halvt afklædt bag det aabentstaaende Sovekammervindu i Færd med at rede sit svære, staalgraa Haar. Saa langt fra at lade sig forstyrre af Emanuels Ankomst nikkede hun